

Како се осећам после трагедије у ОШ „Рибникар”

Јутро. Једно сасвим обично јутро рекло би се, али није. Осунчане београдске улице су одједном постале мрачне.

Вест се муњевитом брзином проширила и до нас који смо били у својим школским клупама. Широм отворених очију, остали смо без гласа. Дечак је пуцао у своје другаре током часа. Страх, ћутање и неизвесност у погледима свих нас. Осећам у ваздуху бес, љутњу, тугу и страх. Сви смо ми другари који деле ужину и не иде друг на друга. По доласку из школе, у дневној соби плаче мама, плачем ја и загрљени ћутимо. Знам да многим људима мај неће сијати, птице неће цвркатати, већ ће у себи узвикивати имена своје деце. Заувек. Хиљаду питања и исто толико немих одговора. Безбрижно детињство, љубав и много смеха са другарима је потребно да би овај наш космос засијао.

Желео бих да се врате измишљене бабароге и чудовишта испод кревета, тада бисмо се мање плашили да закорачимо у стварност, у којој се десио догађај који не желим да се понови. Никада.

Новак Ивановић V2